

סמינר מסכם תוכנית אלומות מחזור ה'

17-16 ביוני 2026, א'-ב' בתמוז תשפ"ו

"כל חיים אמתיים הם פגישה" (מרטין בובר, בסוד שיח)

מילים אלו מזכירות לנו שהצמיחה האמיתית מתרחשת בדיוק ברגע שבו אנו מסירים מחיצות ויוצרים מפגש אנושי אותנטי.

סמינר זה העניק לנו הזדמנות להביט לאחור על הרגע שבו בחרנו לצאת למסע משותף זה, על הדרך שעברנו – כל אחד לעצמו ויחד כקבוצה – על הרגעים המרגשים שבהם הפכנו מפרטים למארג שלם. הוא זיקק את החוויות המעצימות ואת השיח במרחב הקבוצתי הייחודי שבו האומץ להשמיע נפגש עם הענווה להקשיב, ובו נולדה גם חשיבה על עצמנו להמשך הדרך.

היטיב יעקב לתאר זאת במרחב הקבוצתי של אלומות שפתח את הסמינר: המרחב המשותף שלנו כאן יחד אינו מובן מאליו; הוא מרחב פלורליסטי המאפשר קבלת טעויות ותיקון תוך כדי התמודדות עם אתגרי הזהות וההובלה. והזדמנויות... אז הישרנו מבט, קיימנו שיחות כנות, סגרנו קצוות פרוצים... (לא ממש, כי השארנו לנו עוד סיבות למפגשים) והצפנו נושאים חדשים שיחייבו אותנו להמשיך ולהיפגש.

בסמינר הסיכום זכינו להיות שותפים לסיפור הישראלי ולנרטיבים האישיים של חברי הצוות היקרים שלנו, שהיו אדריכלי התוכנית והיוו עבורנו עוגן, כוח מניע ולב פועם. זו הייתה הזדמנות להכיר את יעקב, דנה וליאורה כמי שהם, מעבר לתפקידם הרשמי. שמחנו להקשיב לסיפורים שלהם, להתרגש ולשמוח איתם יחד, ולגלות את השורשים והלבטים שעיצבו את דרכם. אנו מודים להם מקרב לב על הכנות, הפתיחות והאמון העמוק שנתנו בנו, ומאחלים שנדע כלנו להמשיך ולהפיץ הלאה את האור והלמידה המשותפת שלקחנו מהם.

המסע האישי שלי באלומות

מעגלי הסיום של התוכנית אפשרו לנו להביט על המסע שכל אחד מאיתנו חווה. ההצצה פנימה באה לידי ביטוי בפעילות יצירתית יוצאת דופן: אני בתוך השלם. בפעילות זו יצרנו תערוכת ציורים ששיקפו את הדרך שעברנו. העשייה האומנותית נתנה ביטוי ויזואלי מרגש לעולמות פנימיים, פתחה צוהר אל המסע האישי של כל אחד מאיתנו בתוכנית, וחברה את הסיפורים הפרטיים לכדי תערוכה אחת, צבעונית, מעוררת עוצמה ורב־גונית.

כחלק מהמסע האישי קיבלנו הזדמנות נפלאה לחזור לנקודת ההתחלה, לסמינר הראשון, למפגש מחודש עם הציפיות שלנו, עם התהיות, הלבטים והמחשבות שליוו אותנו בתחילת הדרך. קפסולת הזמן אפשרה לנו לעמוד מול מראת הזמן, לראות כמה רחוק צעדנו, לגלות את השינוי שעברנו ולשתף בהישגים שהגענו אליהם במהלך השנה.

החלק הרשמי של היום הראשון נחתם בטקס חלוקת תעודות מרגש, מכבד ומעצים במיוחד.

התרגשנו לשמוע את המילים החמות והמוקירות של נשיאי המכללות, מנהלי האקו-סיסטם ונציגי מטה משרד החינוך, שהופנו באופן אישי לכל אחד ואחת מאיתנו עם סיומו המוצלח של המסע ב "אלומות".

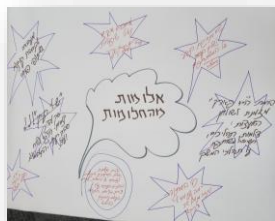

אבל הרגע הדרמטי באמת היה כשקופסת הטלפונים יצאה מהצללים אל קדמת הבמה, ובמונולוג סוחף הכתירה עצמה ל"מנהיגה האמיתית" של המחזור. זו ששמרה על סודותינו, ששלטה בדחפים של כולם וגרמה לנו לרעוד מול ה-FOMO במהלך הניתוק הדיגיטלי. היא הזכירה לנו שהייתה העדה השקטה לכל הדמעות, הצחוק והוויכוחים הסוערים על עתיד החינוך. תודה לגניה, לימור, אורית ש' ואיבנה על דבר הבוגרים.

עם שקיעה המשכנו את הערב בפעילויות של ביחד: ערב חגיגי של "מתנות קטנות" מלא בהומור בהנחייתן של לימור ואורית ש', ומייד לאחר מכן – "שירה בציבור" בהובלת אדם. את האירוע חתמנו, כמיטב המסורת, בסיום משותף על כוס יין.

המסע המשותף שלנו באלומות

היום השני העניק לנו מרחב של יצירה משותפת שבו הבטנו אל עבר אלומות ו' ורקמנו את חזון אלומות מהחלומות. בעודנו משמרים את רגעי ההצלחה במסע שלנו זיקקנו תובנות מתוך השבילים שצעדנו בהם ויצקנו השראה חדשה לקראת המחזור הבא. המשכנו לפסוע במעגלי הסיכום המשותפים.

בהליכה דיאלוגית, פסיעות משותפות של הקשבה ושיח עם בני הזוג מהסמינר הראשון, שיתפנו במחשבות שליוו אותנו ובתובנות שנולדו מהדרך. צללנו אל גיליונות האלומונים שנכתבו במהלך השנה וסיכמנו את השנה מנקודת מבט אישית וקבוצתית. המשכנו אל כמת תיאטרון חוויתית של סדנת דיתאיטור, ויצרנו בה מיצגים תיאטראליים מתוך מרחב משותף של תמונות ששיקפו תחנות משמעותיות בשנה החולפת. בהמשך טווינו יחד קצוות שנותרו פרושים, ואת היום נעלנו במילים של השראה שנשלחו אל העתיד, כצידה לדרך להמשך העשייה החינוכית שלנו.

רצא לפני סיום...

תודה לכל אחת ואחד מכם, צאיתנו היקרים, שבזכותכם השנה הזו הייתה משמעותית ואף את השראה.

אחרי אנחנו מצטרפים לרשת המאגרים של אלומות שמאחוריהם התיקון אולם...
אנחנו מאשיכים את הדרך, מאשיכים להשפיע ומאשיכים לחלום יחד.